

Бошко Ломовић

ПЕСМЕ У ДОБА КОРОНЕ

ПОГЛЕД КРОЗ ПРОЗОР

Са ове стране прозора – Ја.
Са стране оне – Свет.
Долови и брда, реке и мора,
Куће, улице са алејама липа,
Тма уснулих аутомобила
И звоник цркве.
На врху звоника – Голуб.
Никога, па, збуњен, себе пита:
Куда се дену Човек?

Варају ли ме очи:
Из висине лагано капље прах.
Онај што смо га Земљи отимали
И звезде њиме заклањали –
Враћа се.
Да прекрије долове и брда,
Реке и мора, куће
И улице са алејама липа,
Уснуле аутомобиле
И црквени звоник.

Да ли то једино Голуб и Ја
Видимо како је Земља
Пуста и празна
И како само Дух Његов
Лебди над водама?

„ТАТАРСКА ПУСТИЊА”

Читао сам Буцатија у јануару,
Читао сам у Овиједу.
Да ли случајно,
Баш у Овиједу и у јануару?
Сад себе прекоревам:
Како не наслутих
Тврђаву и пустињу
Које ме чекају
Чим се кући вратим?

Млади поручник Ђовани,
Ознојен, стиже у Тврђаву.
На коњу.
Да одслужи своје
И у град да се врати.
На коњу.
Авај, остао је годинама,
Закопало га у њој нешто,
А нису Татари од којих
Тврђаву брани.
Нису, јер не постоје.

Неко велик,
Заборавих му име,
Уверава ме:
Жив се човек на свашта навикне.
Лепо ми је у Тврђави,
И то је једино чега се бојим.

ПУТ ДО КИОСКА

Стављам маску,
Навлачим хируршке рукавице,
Натучем шешир на очи –
Да ме суседи са прозора,
Што из руку не испуштају
Мобилне телефоне,
Не препознају.

Протурам очи кроз врата:
Уз улицу, низ улицу.
Никога.
Жури до првог киоска
По јутарње новине.
Ходам на прстима
Да ме ђонови не одају.
Стајем иза најближег стабла
Док прође полицијски ауто.
Као да сам у крађу кренуо.

Што ли је држави до мене
Више него мени самоме?
Богодана јој прилика дата
Да се, не својом кривицом,
Лиши бескорисне изелице
Која предуго, као миш сир,
Грицка паре пензионог фонда.

СУСЕДИ

Није се променило ништа.
Ни Перићи с десне,
Ни Совиљи с леве стране,
Ни удова Јањуш испод,
Ни стари нежења,
Којем име још не знам,

У стану изнад мене –
Не зову. Ни ја њих.

У хаустору се не виђамо
Да разменимо „добар дан”.
Свако се храни
Својом досадом,
Заточени, никоме од вајде.
И да је друкчије,
И да можемо –
Што бисмо?

Све ће бити исто
Кад и ово прође:
Добар дан – добар дан!
Како сте, упитаће.
Добро сам, рећи ћу ветру.
Јер умом одлутали,
У себи ван себе, чути неће.
И да чују – вајде нема.

ПОВРАТАК У БРЕЗНУ

У уторак, 24. марта,
По глувонемом граду – снег.
На мобилном порука:
Друга половина пензије.
Још нам је само снег фалио –
У браду гунђам.
А на банкомат ћу у недељу;
Не могу кад хоћу.

У Брезни сам, однекуда.
Откуда год – ја у Брезни!
У њој снег бељи. И топлији.
Отац из грла зове Властимира
Да сиђе до воденице,

Забацује на раме џак
И жури низа брег –
За њим неизбрисив траг.

Грудвом гађам свраку
Која на плоту чучи,
Прву кокош да закоодаче, чека.
Пред нама исконска игра:
Уграбим ли јаје,
Остаде сврака без доручка;
Уграби ли она,
Бака ће ми скувати попару.

Мајка, с крављачом у руци,
У тор ме води да, за уши,
При'ватим ново јагње:
Баци ноге липове, узми дренове!
Са подине*, као један,
Прхну јато жутовољки –
Мачора нашег црног
Одаде бели снег.

*Подина – простирка (од какве кровине или сјенине) што се на земљу меће, на пр. под кладњу (крстина) или под сијено (Вук: *Српски рјечник*).